

W czwartym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 82 WE oraz ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, stwierdzając, że nie należy uwzględniać kosztów poniesionych i przychodów uzyskanych po przyjętym okresie naruszenia. To z powodu tego ograniczenia czasowego przychody i koszty uwzględnione przez Komisję doprowadziły bowiem do niesłusznego stwierdzenia, że popełniono naruszenie.

W zarzucie piątym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył także art. 82 WE i ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, orzekając, że cena może być drapieżna nawet wówczas, gdy towarzyszy jej znaczne obniżenie udziału w rynku danego przedsiębiorstwa. Takiej ceny nie należy bowiem uznawać za mogącą prowadzić do wykluczenia konkurencyjnych przedsiębiorstw.

W szóstym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd, w odniesieniu do rzekomo planowanych drapieżnych cen, jednocześnie zniekształcił okoliczności faktyczne i wypaczył dowody przedstawione mu do oceny oraz naruszył art. 82 WE. Wymienione postanowienie wymaga bowiem, aby wskazać na plan wyeliminowania konkurencji, który można obiektywnie zidentyfikować, i w żadnym przypadku nie ogranicza się ono do czysto subiektywnego podejścia do pojęcia nadużycia pozycji dominującej.

Wreszcie, w zarzucie siódmym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 82 WE nie tylko poprzez uznanie, że wykazanie możliwości odzyskania sobie strat nie było warunkiem wstępnym dla stwierdzenia praktyki drapieżnych cen, lecz również poprzez pomylenie udowodnienia przez Komisję możliwości odzyskania strat z udowodnieniem przez zainteresowane przedsiębiorstwo niemożności w tym względzie.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-214/07)

(2007/C 170/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: C. Giolito, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wykonując w wyznaczonym terminie decyzji Komisji z dnia 16 grudnia 2003 r. dotyczącej systemu pomocy wprowadzonego przez Francję w zakresie przejmowania przedsiębiorstw przeżywających trudności (pomoc państwa C(2003) 4636⁽¹⁾), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 5 i

6 tej decyzji, art. 249 akapit czwarty traktatu WE oraz art. 10 traktatu WE;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi Komisja podnosi, że pozwana nie podjęła koniecznych kroków w celu zapewnienia niezwłocznego i skutecznego wykonania decyzji Komisji, ponieważ po trzech latach od jej wydania nie dokonano zwrotu pomocy bezprawnie przyznanej przez państwo francuskie. Komisja stwierdza, że taka sytuacja jest oczywiście niezgodna z przepisami art. 249 akapit czwarty traktatu WE oraz art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/99 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁽²⁾.

Komisja dodaje, że w odniesieniu do okresu po 1993 r. pozwana nie może powołać się na całkowitą niemożność wykonania decyzji z dnia 16 grudnia 2003 r. Po pierwsze, władze francuskie faktycznie nie podjęły bowiem działań w celu odzyskania spornej pomocy, a nakazy odzyskania nie zostały nawet wysłane do zobowiązanych. Po drugie, władze te nie mogą powołać się na trudności w zidentyfikowaniu beneficjentów tej pomocy, ponieważ jako organy podatkowe mogły z łatwością obliczyć kwoty zwolnienia od podatku, z jakich skorzystali ci beneficjenci.

Komisja stwierdza również, że w każdym razie z orzecznictwa Sądu wynika, że warunek całkowitej niemożności wykonania nie jest spełniony w przypadku, gdy pozwane państwo członkowskie ogranicza się do wskazania Komisji na trudności natury prawnej, politycznej lub praktycznej, jakie przedstawia wykonanie decyzji nakazującej odzyskanie pomocy, ale faktycznie nie podjęło ono żadnych kroków wobec tych przedsiębiorstw w celu odzyskania kwoty pomocy i nie zaproponowało Komisji alternatywnych sposobów wykonania decyzji, które umożliwiłyby pokonanie tych trudności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 108, str. 38.

⁽²⁾ Dz.U. L 83, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 9 maja 2007 r. — Jörn Petersen przeciwko Arbeitsmarktservice Niederösterreich

(Sprawa C-228/07)

(2007/C 170/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof (Austria).